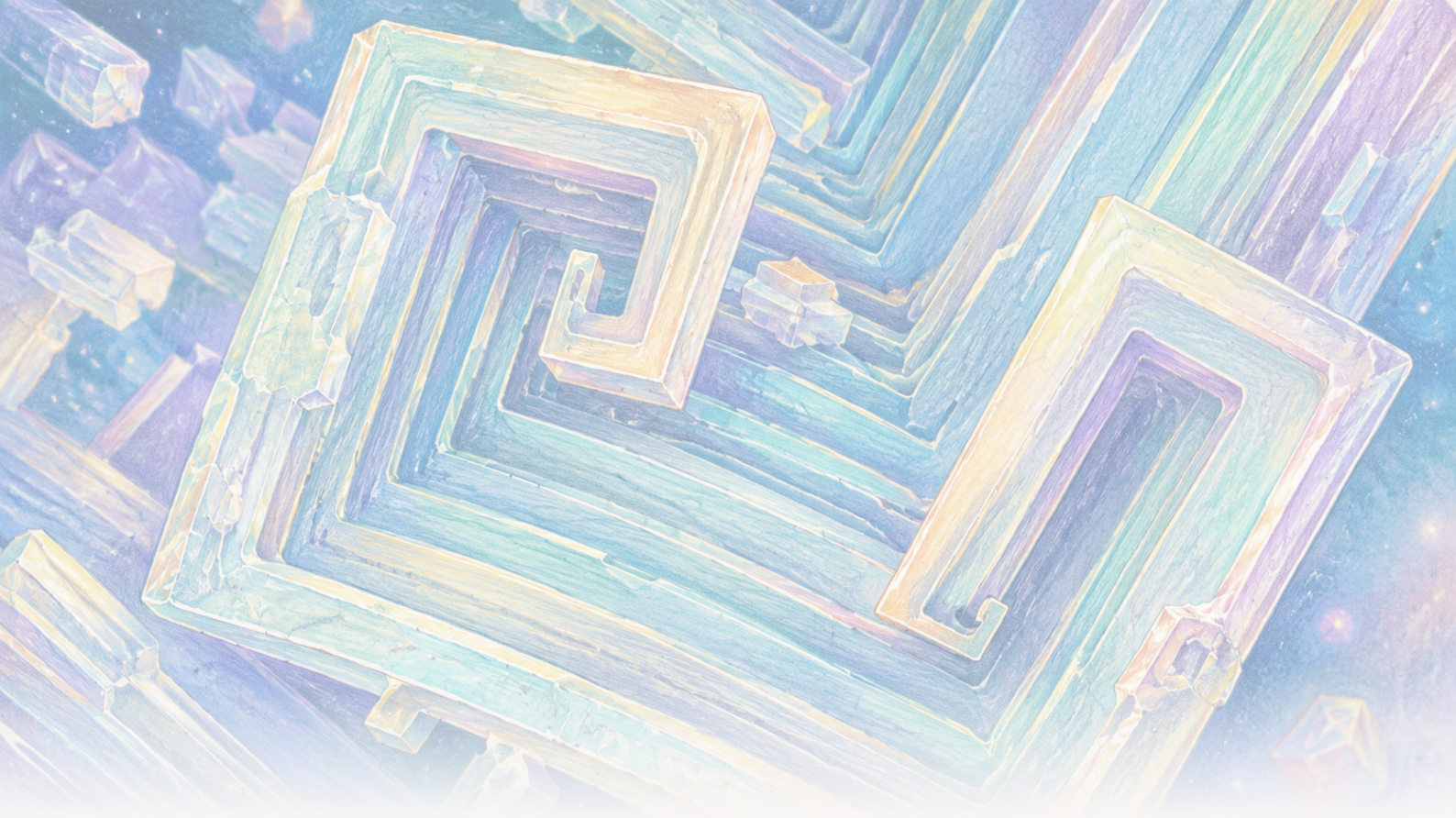

The Clean Paper

WHAT THE PAPER SAYS · WHAT IT DOESN'T · WHY IT MATTERS

In 'n wentelbaan het tafelsout hol kubusse gevorm. Swaartekrag het die pekelwater verander, nie die sout nie

Natriumchloriedkristalle wat op die Internasionale Ruimtestasie gegroei is, het hol, getrapte kubusse van 2 tot 8 millimeter ingesluit. Die artikels ondersteun 'n vervoerverduideliking: gewone uitsakking en dryfkraggedrewe vloei is sterk onderdruk, terwyl diffusie vroeë groei oorheers het. Die rooster het nie 'n nuwe vorm van sout geword nie, en die eksperimente vestig nie 'n industriële proses nie.

Written by Matteo · Cross-checked by Vera Rubin · Edited by Michele Renda · Figures by Matteo and Nova Vela · AI-assisted, human-reviewed

Paper: *Comparison of sodium chloride hopper cubes grown under microgravity and terrestrial conditions*, Donald Pettit and Pietro Fontana, npj Microgravity 5, 25 (2019) · DOI: 10.1038/s41526-019-0085-0

In ’n wentelbaan het gewone tafelsout in hol, getrapte kubusse gegroei

Die kristalle het argitektonies gelyk: vierkantige rame binne ander vierkantige rame, met vlakke wat soos trappe uitgehol was.

Hulle was van gewone natriumchloried gemaak, dieselfde verbinding as tafelsout. Die ongewone deel was nie die materiaal nie. Dit was die pekelwater rondom dit.

Op aarde kan ’n groeiende kristal in ’n sentimetergroot volume vloeistof sink, aan ’n wand of oppervlak raak en help om digtheidsverskille te skep wat die oplossing laat sirkuleer. Op die Internasionale Ruimtestasie is gewone uitsakking en dryfkraggedrewe vloei sterk onderdruk. Sommige soutkristalle het lank genoeg in suspensie gebly om stadig en meer simmetries te groei tot **tregterkubusse** met rande van 2 tot 8 millimeter.

Drie artikels, gepubliseer in 2011, 2015 en 2019, beskryf hierdie eksperimente. Saam bied hulle ’n duidelike les in vervoerfisika: om te verander hoe opgeloste materiaal ’n kristal bereik, kan sy sigbare vorm verander sonder om sy atoomstruktuur te verander.

Hulle toon nie dat die ruimte perfekte kristalle maak, vestig nie ’n industriële proses nie en onthul nie ’n nuwe soort sout nie.

Wat maak van ’n kubus ’n tregterkristal?

’n Gewone natriumchloriedkristal het ’n kubiese atoomrangskikking. ’n **Tregterkristal** is steeds kubies, maar sy hoeke en rande groei vinniger as die middelpunte van sy vlakke. Die resultaat is ’n hol, getrapte verdieping op elke vlak, asof die kubus eers sy raamwerk probeer bou voordat dit die mure invul.

’n Latere ISS-voorbeeld maak daardie groeipatroon sigbaar, maar dien as konteks eerder as bewys uit die drie natriumchloriedartikels. Donald Pettit se beeld en tydsverloop hieronder toon **kaliumchloried**, ’n ander sout, wat in mikrogravitasie getrapte tregter- en rolmorfologieë vorm.

[figure_pair pending]

Twee skandeerelektronmikrograwe van rolvormige kaliumchloried-tregterkristalle wat aan boord van die ISS gegroei is. Hierdie latere beelde is kontekstuele voorbeelde van die morfologie, nie natriumchloriedmonsters of metings uit die 2011-, 2015- of 2019-studies wat in hierdie artikel bespreek word nie.

[video pending]

’n Latere tydsverloop van kaliumchloried-tregtergroei binne ’n dun waterfilm in mikrogravitasie. Dit illustreer groei by rande en hoeke, nie die natriumchloriedeksperimente of data wat in hierdie artikel ontleed word nie.

Kristalle groei uit **oorversadigde pekelwater**: soutwater wat onder daardie toestande meer opgeloste natriumchloried bevat as wat dit by ewewig sou hou. Natrium- en chloriedione moet deur die vloeistof beweeg en by die kristaloppervlak aansluit.

Daar is twee breë maniere om hulle te vervoer. **Diffusie** is die ewekansige molekulêre beweging wat opgeloste materiaal langs ’n konsentrasieverskil af vervoer sonder grootskaalse vloeistofsirkulasie. **Konveksie** is die beweging van die vloeistof self. Onder gewone swaartekrag kan klein verskille in temperatuur of konsentrasie die digtheid verander en dryfkragsirkulasie aandryf. Kristalle kan ook **sedimenteer**, of deur die vloeistof uitsak.

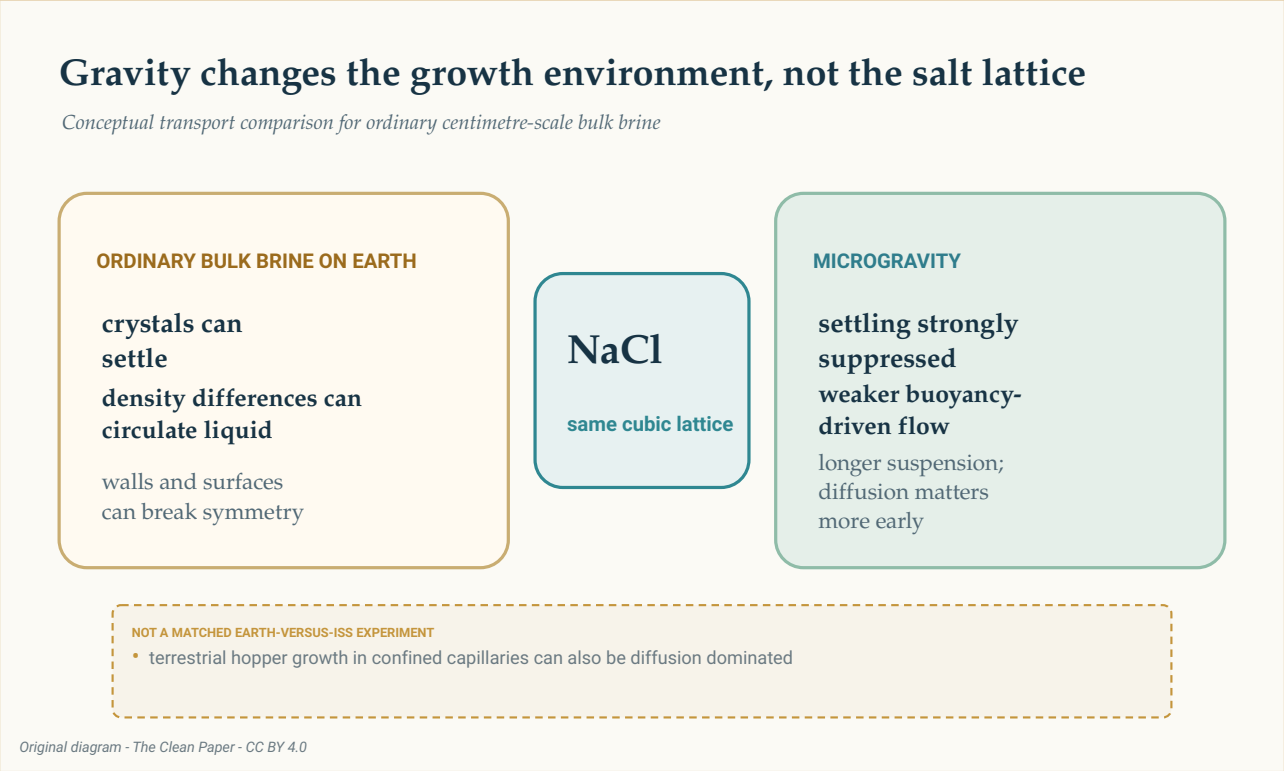

’n Konseptuele vergelyking toon dieselfde natriumchloriedrooster in albei omgewings. Gewone grootmaatpekelwater op aarde kan uitsakking, dryfkragsirkulasie en oppervlakkontak behels; mikrogravitasie onderdruk die eerste twee sterk, laat langer suspensie toe en maak diffusie vroeg in die groei belangriker. Dit was nie ’n ooreenstemmende aarde-teenoor-ISS-eksperiment nie.

The Clean Paper CC BY 4.0

Hierdie eksperiment is aan boord van die Internasionale Ruimtestasie, ’n wentelende mikrogravitasielaboratorium, uitgevoer. Die term **mikrogravitasie** beteken nie geen swaartekrag nie. Die 2019-artikel het ’n oorblywende versnelling van ongeveer 1,2 miljoenstes van die swaartekrag by die aardoppervlak, oftewel 1,2 mikro-g, gerapporteer, saam met stadige sikliese vloeistofbeweging. Die omgewing het die balans van vervoer verander; dit het die pekelwater nie volkome stil gemaak nie.

’n Stadige roete na millimetergroot kubusse

Die 2019-studie het gefokus op tregterkubusse wat gegroei het namate water uit pekelwater op die ISS verdamp het. Gerapporteerde kubusrande het van **2 tot 8 millimeter** gewissel. Groeitempo’s het van **0,34 tot 1,0 mikrometer per minuut** gewissel (ongeveer **0,49 tot 1,44 millimeter per dag**), met ’n gemiddelde van **0,68 mikrometer per minuut** en ’n standaardafwyking van 0,23.

Teen daardie gemiddelde tempo sou ’n rand van 8 millimeter ongeveer ’n week neem om te ontwikkel. Die berekening is ’n skatting, nie ’n tydsverloopmeting van elke fase van een kristal nie.

Die outeurs het oorversadiging onder **1,002** beraam. Hul aardse vergelykingsliteratuur het tregtergroei beskryf by veel hoër oorversadiging, bo 1,45, teen tempo’s van 10 tot 110 mikrometer per sekonde vir sekondes of minute, wat tipies kubusse kleiner as 250 mikrometer opgelewer het.

Daardie vergelyking is insiggewend, maar nie ooreenstemmend nie. Die ISS-kristalle en aardse literatuur het nie uit gelyktydige, identiese aarde- en wentelbaanarms gekom wat deur dieselfde span uitgevoer is nie. Verskillende houers, grensvlakke en metodes kan saam met swaartekrag saak maak.

Die sterkste kontras is dus beskrywend: in hierdie ISS-waarnemings het tregterkubusse stadig, by lae oorversadiging, oor dae tot weke gegroei en millimetergrootte bereik.

Diffusie het vroeg oorheers; latere vloei het moontlik gebly

Die 2019-artikel het die **Pécletgetal** gebruik om vervoer deur vloeistofbeweging met vervoer deur diffusie te vergelyk. ’n Waarde onder een beteken diffusie is belangriker; ’n waarde bo een beteken grootskaalse beweging kan oorheers.

> **’n Verhouding, nie ’n skakelaar nie**
>
> Die Pécletgetal is ’n vergelyking tussen twee vervoertempo’s. Dit verdeel die wêreld nie in volkome stil vloeistof onder een en suiwer konveksie bo een nie. Hier het die waarde verander met die kristalgrootte en met die snelheidskatting wat vir die omliggende pekelwater gebruik is. Die kleinste kristalle was duidelik in ’n diffusiegedomineerde regime; die grootste kristal in die groter houer kon ’n regime binnegegaan het waarin stadige vloeistofbeweging saak gemaak het.

In die kleiner druppels van ongeveer 0,8 sentimeter het beraamde Pécletwaardes van ongeveer **0,0004** naby kiemvorming tot ongeveer **0,03** by die laaste gemete grootte gestyg. Diffusie het oorheersend gebly.

In kristalliseerders van 2 tot 3 sentimeter het die skatting van ongeveer **0,05** vir ’n kern van 50 mikrometer tot ongeveer **4** vir ’n rand van 4 millimeter gestyg. Vroeë groei was steeds diffusiegedomineerd, maar stadige sikliese beweging kon later bygedra het.

Dit is waarom “mikrogravitasie het konveksie verwyder” verkeerd sou wees. Gewone dryfkragge-drewe sirkulasie en uitsakking is sterk verminder. Oorblywende versnelling en meetbare beweging het gebly.

Die vorm van die vloeistof het ook saak gemaak

Die 2011-artikel en 2015-artikel het die prentjie verbreed. Hulle het soutkristallisasie in dun films, dikker vloeistoflae, ongeveer sferiese pekelvolumes en druppels wat aan ’n oppervlak geheg was, gerapporteer.

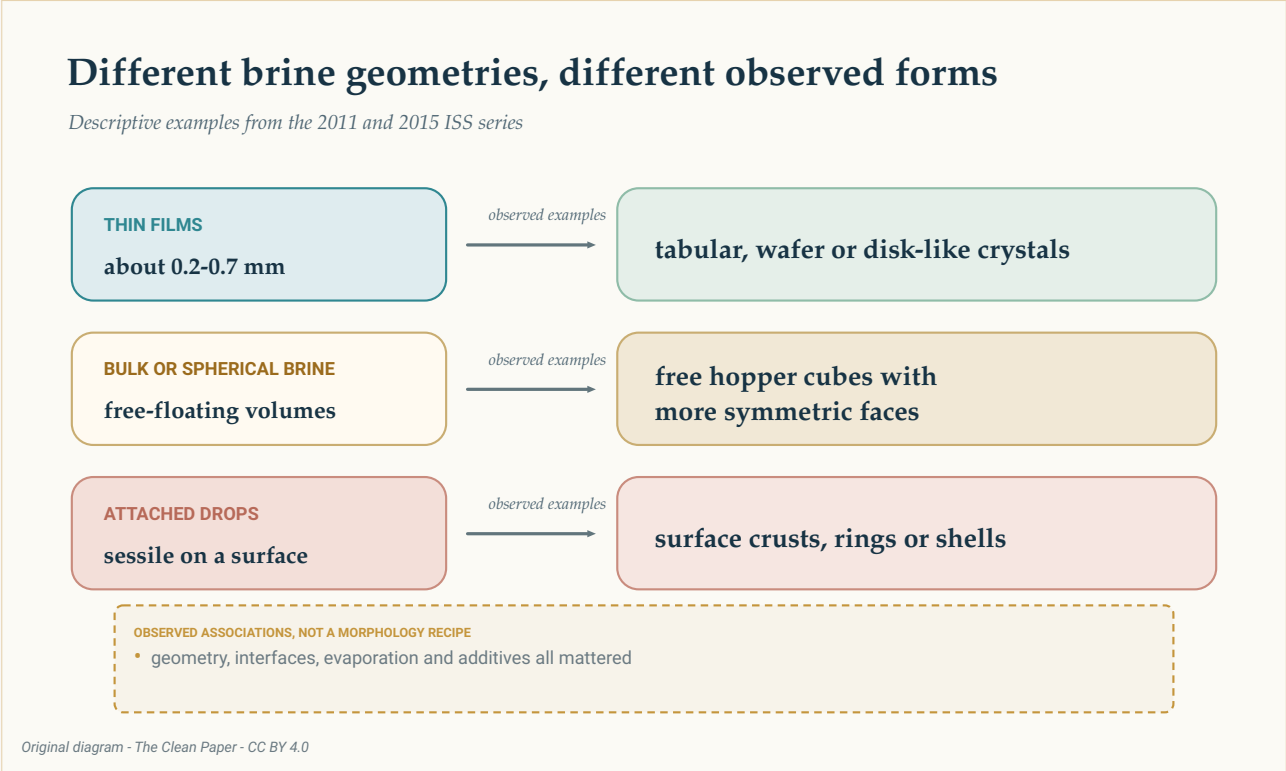

Drie rye som waargenome voorbeelde oor die dossier op: dun films met tafel- of skyfagtige vorme, grootmaat- of sferiese pekelwater met vrye tregterkubusse, en aangehegte druppels met korste, ringe of doppe. Dit is beskrywende assosiasies, nie ’n resep of waarborg nie.

The Clean Paper CC BY 4.0

In die 2011-studie het dun films van ongeveer 0,2 tot 0,7 millimeter dun plaatjies en tafelvormige kristalle opgelewer. Vryswewende pekelvolumes het meer simmetriese syvlakke en tregterkubusse moontlik gemaak.

Die 2015-waarnemings het dun lae van 0,2 tot 0,7 millimeter, dikker lae van ongeveer 4 tot 6 millimeter en aangehegte hemisferiese druppels van ongeveer 20 tot 32 millimeter in deursnee ingesluit. Gerapporteerde vorme het tafelvormige tregters, kubusse, skyfagtige kristalle, dendriete, ringe en doppe ingesluit. Die toevoeging van poliëtileenglikol het tregtergroei in een stel waarnemings onderdruk.

Die outeurs het die 2015-werk beskryf as waarnemings wat met nie-geïnventariseerde voorraad tydens die bemanning se afdienstyd gemaak is, nie as ’n streng programmatiese ondersoek nie. Die voorbeelde toon dat vloeistofgeometrie, grensvlakke, verdamping en bymiddels almal saak gemaak het. Hulle definieer nie ’n deterministiese resep waarin een houervorm een kristalvorm waarborg nie.

Die rooster het nie ’n nuwe vorm van sout geword nie

Die onderskeid tussen **kristalstruktuur** en **morfologie** is noodsaaklik.

Struktuur is die herhalende atoomrangskikking. Morfologie is die sigbare uitwendige vorm. Neutrondiffraksie in die 2011-artikel het nie ’n veranderde natriumchloriedstruktuur of veranderde roosterselparameters in vergelyking met aardse monsters geïdentifiseer nie. Die wentelbaanmonsters het ook **pekelinsluitings** bevat, klein sakkies oplossing wat binne ’n kristal vasgevang is.

Die groot, simmetriese voorkoms is dus nie bewys van ’n suiwerder of defekvrye materiaal nie. Geen artikel in die dossier rapporteer hoër chemiese suiwerheid, beter meganiese prestasie of geskiktheid vir ’n spesifieke toestel nie.

Swaartekrag het indirek gewerk. Dit het uitsakking, vloeistofsirkulasie, oriëntasie en kontak met oppervlaktes verander. Dit het nie die sterkte van natriumchloriedbindings verander of ’n nuwe atoomfase geskep nie.

Wat hierdie eksperimente ons kan en nie kan leer nie

Die artikels ondersteun ’n vervoerverduideliking: deur gewone uitsakking en dryfkraggedrewe vloei sterk te onderdruk, kon sommige kristalle in suspensie bly en stadig onder meer simmetriese toestande groei. Die gemete groottes, tempo’s en vorme is direkte waarnemings; oorversadiging, groeigeskiedenis en Pécletwaardes sluit skattings in; die vergelyking met die aarde steun deels op ander gepubliseerde eksperimente.

Daar is geen enkele eenvoudige noemer vir die dossier nie. Dit kombineer individuele kristalle, kristalliseerders en geselekteerde voorbeelde oor drie artikels. Om hulle in een totaal saam te tel, sou ’n eenvormige eksperiment impliseer wat nie bestaan het nie.

Die studies rapporteer ook geen van die bewyse wat vir ’n vervaardigingseis nodig is nie. Hulle meet nie deurset, produksiekoste, energiegebruik, opbrengs, betroubaarheid of nuttige materiaalprestasie nie. Die 2015-reeks was verkennend. Die aardse vergelykings was nie ooreenstemmende kontroles nie. En groot of visueel opvallend is nie dieselfde as beter vir ’n toepassing nie.

Natuurlike soutneerslae kan tregterkubusse van sentimeters groot bevat, soms gesuspendeer in pekeldeurdrenkte modder. Die 2019-artikel stel ’n moontlike analogie met stadige, diffusiegedomineerde groei voor. Dit is ’n interessante vergelyking, nie bewys dat natuurlike en orbitale

tregterkristalle dieselfde meganisme deel nie.

Kortliks

Soutkristalle wat uit verdampende pekelwater op die Internasionale Ruimtestasie gegroei het, het hol, getrapte tregterkubusse van 2 tot 8 millimeter ingesluit. Die artikels ondersteun ’n verduideliking wat op vervoer berus: mikrogravitasie het gewone uitsakking en dryfkraggedrewe vloei sterk onderdruk, wat stadige groei en langer suspensie moontlik gemaak het terwyl diffusie vroeg oorheers het. Vloeistofgeometrie, grensvlakke, verdamping en bymiddels het ook die morfologie beïnvloed. Neutrondiffraksie het nie ’n nuwe natriumchloriedstruktuur getoon nie, en pekelinsluitings het gebly. Die werk is ’n begrensde materiaalwetenskaplike gevallestudie, nie bewys dat die ruimte perfekte kristalle maak of ’n industriële proses moontlik maak nie.

Nugtere beoordeling

Wat die artikels toon: Millimetergroot natriumchloried-tregterkubusse en ander morfologieë het in verskeie ISS-pekelgeometrieë gegroei. Die 2019-tregterkubusse het stadig by lae beraamde oorversadiging gegroei, met diffusie wat vroeg oorheers het.

Wat geïnterpreteer word: Sterk verminderde uitsakking en dryfkraggedrewe vloei het langer suspensie en meer simmetriese groei moontlik gemaak. Stadige vloeistofbeweging kon laat in die groter kristalliseerder saak gemaak het.

Wat hulle nie toon nie: ’n Nuwe atoomvorm van sout, suiwerder of defekvrye kristalle, ’n ooreenstemmende aarde-teenoor-ISS-proef, ’n universele voordeel van mikrogravitasie of ’n kommersiële vervaardigingsroete.

Belangrikste beperkings: Drie afsonderlike studies met verskillende geometrieë en geselekteerde voorbeelde; vergelykings met aardse studies; beraamde vervoerhoeveelhede; verkennende, nieprogrammatiese dele van die dossier; en geen prosesekonomie of prestasietoetse nie.

Hoeveel vertroue behoort ’n algemene leser te hê? Hoë vertroue dat die gerapporteerde orbitale morfologieë en stadige groei werklik is. Matige vertroue in die vervoerverduideliking as die beste verklaring oor al die waarnemings. Baie lae vertroue in enige bewering wat hierdie souteksperimente in ’n algemene belofte oor ruimtevervaardiging verander.

Bronne

Pettit and Fontana, Comparison of sodium chloride hopper cubes grown under microgravity and terrestrial conditions, npj Microgravity 5, 25 (2019)
https://doi.org/10.1038/s41526-019-0085-0

Fontana, Schefer and Pettit, Characterization of sodium chloride crystals grown in microgravity, Journal of Crystal Growth 324, 207-211 (2011)
https://doi.org/10.1016/j.jcrysgro.2011.04.001

Fontana, Pettit and Cristoforetti, Sodium chloride crystallization from thin liquid sheets, thick layers, and sessile drops in microgravity, Journal of Crystal Growth 428, 80-85 (2015)
https://doi.org/10.1016/j.jcrysgro.2015.07.026